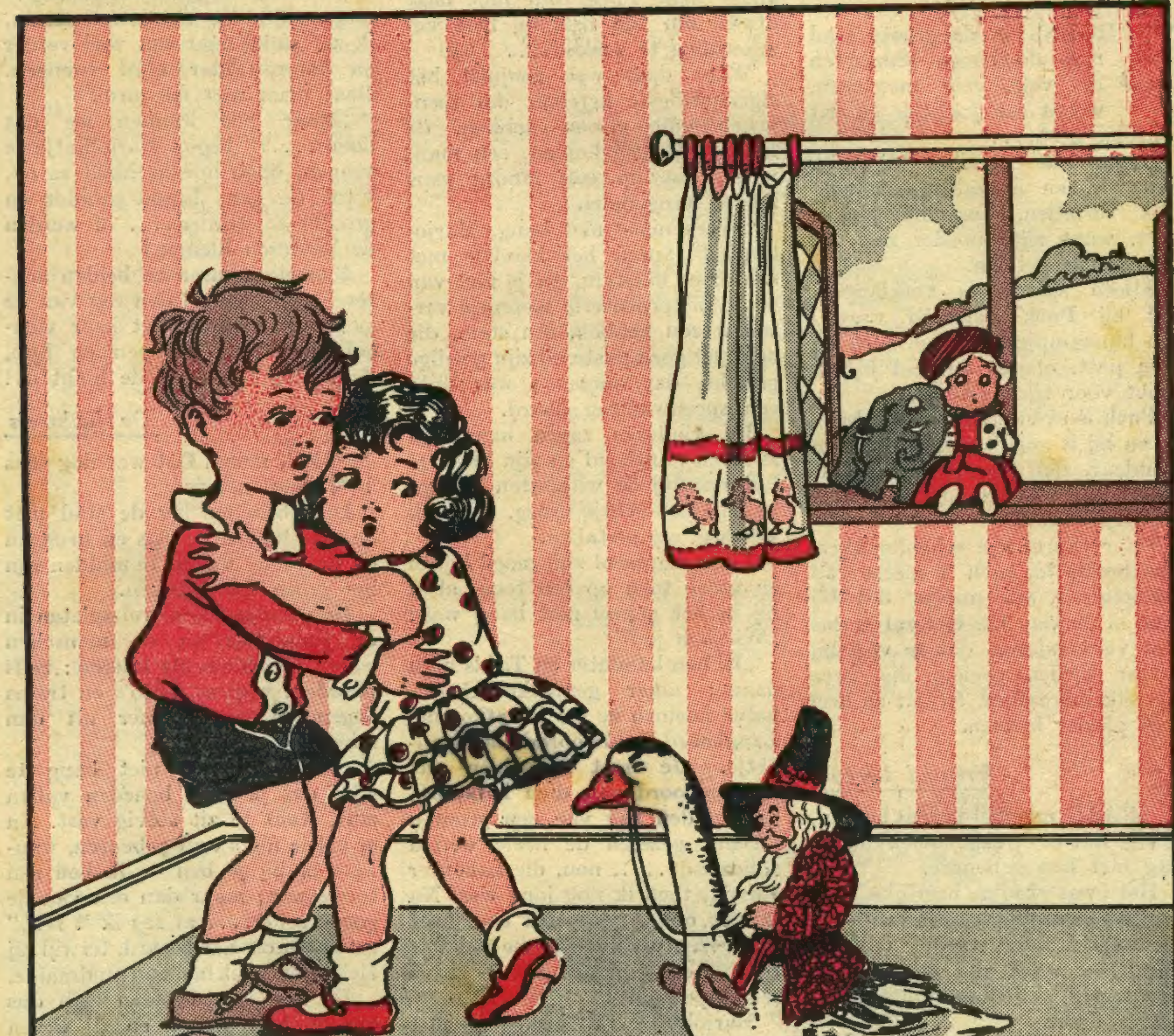
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

2 JULI 1936

Daar kwam een eigenaardig kereltje op een groote gans de kamer binnengereden *(zie blz. 2).*

NAAR 'T WOLKENLAND

Luchtreis per gans

VAN MARJOLIJN EN PUCK

Onverwacht noodigde Langbaard hen beiden uit

DE KAPOTGETRAPTE WOLK

ERGENS in de groote stad met de hooge huizen en de vele, vele menschen, woont een jongetje en dat jongetje heet....

Neen, dat doet er eigenlijk niet toe, en ik zal maar liever niet vertellen, hoe die jongen heet, want zijn moeder zou dat niet graag hebben.

Alleen zal ik je verklappen, dat hij Puck genoemd wordt; een bijnaampje, dat heel goed bij hem past, omdat hij niet bijster groot voor zijn jaren is.

Puck is even kwiek als hij klein is, en hij is goedhartig bovendien. Vandaar, dat hij op de bewaarschool heel wat vriendjes en vriendinnetjes heeft.

Maar van al zijn schoolmakkertjes houdt hij toch 't meest van Marjolijntje, een meisje, dat bij hem in de klas zit. Het zal je dus niet verwonderen, dat ze veel bij elkaar komen spelen, die twee schoolkameraadjes, en dat ze heel veel plezier hebben.

Vreemd bezoek

MAAR nu moet je eens hooren, wat er op een mooien zomerdag met hen gebeurde.

Het was zoo'n heerlijke dag van zonneschijn, waarop een ieder de wereld mooi vindt; ook de vogeltjes, want die zingen dan van louter welbehagen hun vroolijkste liedjes.

Op dien prachtigen zomerdag dan, zaten Puck en Marjolijntje samen in de kamer en verveelden zich hartgrondig. Hoe dat zoo gekomen was, wisten de kinderen zelf niet, maar opeens was 't alsof er geen stuk speelgoed meer was, waarmee ze nog lust hadden om te spelen. Zelfs Marjolijntje's mooie breiwerkje lag doelloos en vergeten op den grond.

„Hè!" zei Puck. „Ik wou, dat we samen eens konden gaan rondkijken in de wereld en dan een heel spannend avontuur beleefden!"

Maar net had hij dat gezegd, of Marjolijntje kreeg een grooten schrik en liep met groote oogen van angst naar Puck, om met haar armen om zijn hals bij hem bescherming te zoeken....

Want daar was zoojuist het eigenaardigste kereltje, dat menschen ooit gezien hebben, de kamer binnengekomen, een mannetje, dat op een groote gans kwam aangereden!

„Wees maar niet bang, Marjolijntje!" sprak het kereltje met een diepe basstem, die je niet van zoo'n pieterpeuterig wezentje verwacht zou hebben, een stem, die ook niet goed paste bij zijn goedige gezicht, dat omgeven was door een sneeuwwitten baard.

De kinderen zagen naar zijn zwarten punthoed en zijn kleurige jas, waarbij de withouten klompjes, die het ventje droeg, eigenlijk wel heel erg afstaken.

Puck raapte al zijn moed bijeen en vroeg toen op een toon, alsof hij in het geheel niet bang was: „Wie ben je?"

„Ik ben kabouter en Taf is mijn naam; maar gemakkelijkheidshalve noemen ze me bij afkorting Langbaard," antwoordde het mannetje. „Je hebt misschien wel eens gehoord van dien kabouter, die op den rug van een grooten adelaar gezeten de heele wereld rondreisde...., nou, die kabouter was ik, toen ik nog jong was. Nu ik wat ouder geworden ben, gaat het reizen per adelaar me wel wat te vlug en — je ziet het — thans reis ik per gans!"

Marjolijntje was heelemaal niet bang meer voor het kereltje; ze kwam naderbij en zei tot Langbaard:

„Ik begreep eerst niet, dat je een kabouter was, want die dragen toch altijd een roode puntmuts!"

Het ventje lachte en sprak: „Dat doe ik ook altijd, wanneer ik thuis ben. Maar, zooals je ziet, op reis draag ik deze kleurige jas en dien keurigen hoed."

De kinderen knikten en keken vol nieuwsgierige belangstelling naar den bezoeker en zijn vreemde rijdier.

„Zouden jullie geen lust hebben met me mee te gaan en iets heel merkwaardigs te gaan zien?"

„Wil je ons dan naar den Bibelebonschen Berg brengen?" vroeg Puck.

„O, dat is lang niet ver genoeg!" antwoordde de kabouter. „Neen, ik zal jullie naar een veel verder en interessanter oord brengen. Gaat maar met me mee!"

„Maar hoe kunnen we dat doen....?" begon Marjolijntje te vragen, doch opeens hield ze op, want de gans begon grooter en grooter te worden.... of werden de kinderen kleiner?

Plotseling zaten ze beiden achter Langbaard op den rug van de gans, die meteen met haar vleugels begon te klappen en hup, daar ging het hoog de lucht in!

De luchtreis

NEE, maar! Dat was nog eens iets nieuws!

Diep beneden lag de stad met de vele huizen, torens en bruggen en de roode daken te midden van het groen der boomen.

De straten leken wel spleten in de huizenzee en de menschen waren zoo klein als mieren; zelfs paarden, wagens, auto's en trams zagen er nog kleiner uit dan speelgoed.

„Jullie behoeft niet bang te zijn, dat je naar beneden vallen zult, want je zit stevig vast. En er zal je niets ergs gebeuren, wanneer ik bij je ben — ik ben een toovenaar; maar dan een van de goede soort.... al zeg ik 't zelf," zei kabouter Langbaard, terwijl hij zich vriendelijk lachend omdraaide.

De kinderen voelden zich dus erg op hun gemak en zij wezen elkaar allerlei merkwaardige dingen, die uit de hoogte te zien waren.

„Kijk eens, het bosch — dat is heelemaal lichtgroen van boven gezien. Maar als je er in wandelt is het erg donker!" riep Puck uit.

„Daar komt een groot schip gevaren!" Marjolijntje keek naar

het blauwe, als zijde glinsterende water, dat zich beneden in den zonneschijn uitstrekte. „Wij vliegen veel vlugger dan het schip vaart."

Toen vloog de gans achter om een groote, witte wolk, waardoor de aarde met alles wat bij haar hoorde uit het gezicht verdween.

Maar daarvoor in de plaats zagen de kinderen nu een land, dat vol witte ganzen was.

„Nu moeten we afstijgen!" sprak Langbaard en hij sprong van den rug der gans af. De kinderen deden evenzoo en .... opeens bleek hun rijdier niet meer zoo groot te zijn als voorheen.

Het was alsof ze over een dikke, met dons gevulde deken rondliepen — hetgeen een grappig gevoel was.

Marjolijntje maakte een buiteling van plezier en riep: „Waar zijn we nu, Langbaard?"

„In Wolkenland — dit zijn de groote, witte zomerwolken, waar we nu overheen loopen," antwoordde Langbaard. „Pas maar op, dat je er geen gaten in maakt, want anders zouden ze op aarde een sneeuwbui krijgen!"

„Zit er dan sneeuw in deze wolken?" wilde Puck weten.

„Neen, maar dons en veeren van de ganzen!" zei de kabouter. „Doch wanneer die omlaag vallen, veranderen ze in sneeuw, zooals je die nog wel van den winter kent. Al de ganzen, die je hier ziet, hooren van Vrouw Holle. Heb je nog nooit gehoord, dat het begint te sneeuwen, wanneer vrouw Holle haar donzen deken schudt en de veeren daaruit vliegen, en dat het hagelt, wanneer er alleen maar donsjes uitkomen?"

Het verhaal van vrouw Holle kenden Puck en Marjolijntje nog niet, maar ze namen zich voor, aan Puck's moeder te vragen of ze het hun vertellen wilde, wanneer ze weer op aarde terug zouden zijn.

Bij ongeluk trapte Marjolijntje een keer te hard op een heel zacht plekje wolk en zie, daar vielen een paar handenvol donsjes uit het gat, donsjes, die langzaam ter aarde daalden!

„Pas op — daar heb je 't al!" zei de kabouter. „Ja, 't is beter dat we maar teruggaan, voordat er nog iets ergs gebeurt."

Toen gingen ze weer gedrieën op de gans zitten en keerden terug naar de aarde.

Boems! daar stonden Puck en Marjolijntje plotseling weer in hun eigen kamer; de gans vloog met Langbaard op haar rug snel door het venster weg en.... beteuterd keken de twee kinderen elkaar nu aan.

„Is dat nu écht gebeurd? — Zijn we boven in de wolken geweest?" vroeg Marjolijntje.

„Ik weet 't niet!" antwoordde Puck. „Ik geloof eigenlijk van niet!"

Hij liep naar het venster en riep toen plotseling:

„Marjolijntje! Het was tóch waar! Het heeft gehageld — Weet je nog, dat je een gaatje in die wolk getrapt hebt? — Kijk eens!"

Ja, waarlijk! Buiten lag een heele dunne, witte laag hagelkorreltjes, maar het was zoo weinig dat de warme zonnestralen alles onmiddellijk weer lieten smelten. Een oogenblik en alles was weer verdwenen.

Als je het dus ooit op een zomerdag ziet hagelen, weet je wat de oorzaak is.

Dat komt dan, omdat Marjolijntje een gat in een van de wolken getrapt heeft.

☆

ZOO'N ONDEUGD

IK heb een aardig paardje;
Daar draaf ik maar op voort —
Maar soms is 't of het dier zich
Niet aan zijn baasje stoort.

Dan maakt hij gekke sprongen
En draait maar in het rond.
Dan wip ik in een oogwenk
Uit 't zadel — op den grond.

Dan ruk ik aan zijn manen
En krijgt hij slag op slag,
En niemendal te eten
Den ganschen langen dag.

Je vindt mij zeker wreed, hè?
Maar hoû je maar bedaard —
Want zie je — 't wilde beestje —
Dat is .... mijn hobbelpaard!

ANNIE DE HOOG-NOOY.

TEDDIE IN POPPENLAND

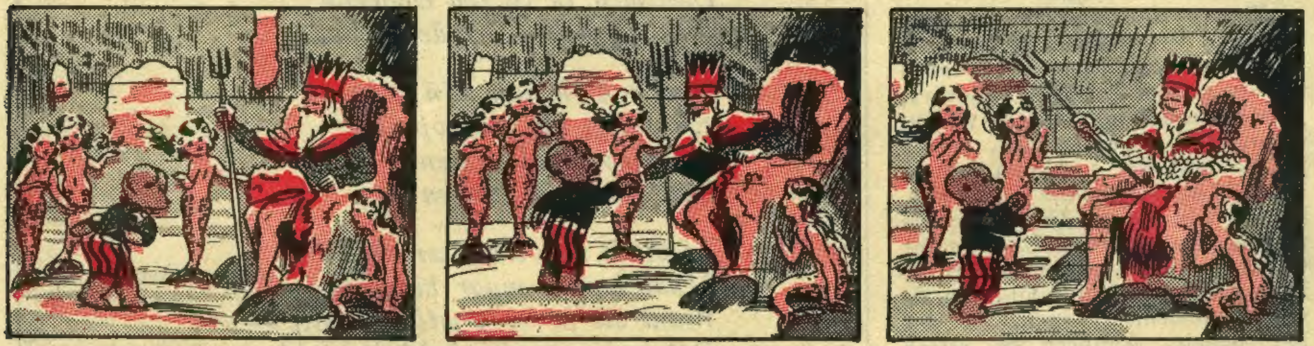

"HIER IS DE DAPPERE BEER TEDDIE!" SPRAK DE VISCH. "HIJ WIL PROBEEREN, OF HIJ LIESJE BEVRIJDEN KAN, DIE DOOR DE ZEEHEKS GEVANGEN GENOMEN IS." ALLEN KEKEN TEDDIE AAN.

DE ZEEMEERMINNETJES VONDEN HEM ERG DAPPER. "WIJ ZIJN ZOO BANG VOOR DE ZEEHEKS!" VERTELDEN ZE. "SOMS VANGT ZE EEN VAN ONS ALLEN, EN DIE MOET DAN VOOR HAAR WERKEN!"

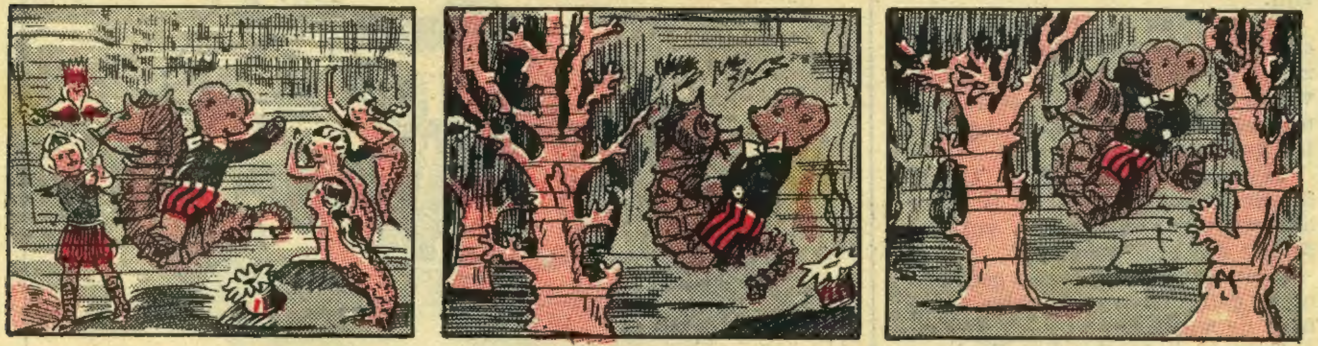
"MAAR NU MOETEN WE DEN ZEE KONING GAAN BEGROETEN!" VOEGDEN ZE ER AAN TOE. ZE ZETTEN TEDDIE IN 'N WAGEN DIE VAN SCHELPEN GEMAAKT WAS, EN TROKKEN HEM VOORT.

DE ZEEKONING ZAT IN ZIJN GROOTE KORAALKASTEEL OP EEN TROON VAN BARNSTEEN. HET BEERTJE BOOG HEEL DIEP VOOR DEN KONING, WANT DIE WAS IMMERS 'N MACHTIG HEERSCHER!

"DE ELFENKONINGIN HEEFT ME GEVRAAGD, OF IK JE HELPEN WILDE!" BROMDE DE KONING IN ZIJN BAARD, TERWIJL HIJ TEDDIE DE HAND REIKTE. "ZOO, DUS JIJ WILT LIESJE GAAN BEVRIJDEN?"

"LAAT IK JE EERST VERTELLEN, DAT ZELFS MIJN DAPPERSTE SOLDATEN DE ZEEHEKS NOG NIET EENS DURVEN OP TE ZOEKEN. MAAR ALS JE MOED HEBT, KUN JE HAAR WEL OVERWINNEN."

VERVOLGENS LIET DE ZEEKONING ZIJN BESTE ZEEPAARD HALEN, DAT BEER TEDDIE NAAR DE AFGELEGEN PLEK IN IN HET WIERBOSCH BRENGEN MOEST, WAAR DE BOOZE ZEEHEKS WOONDE.

TOEN ZE OP HET PUNT STONDEN 'T KORAALBOSCH BINNEN TE GAAN, ZEI HET ZEEPAARDJE: "WE MOETEN OPPASSEN. WANT HIER KOMT DE ZEEHEKS DIKWIJLS MET HAAR ZWAARDVISSCHEN.

JE BEGRIJPT, DAT TEDDIE TOEN GOED NAAR ALLE KANTEN SPIEDDE, WANT HIJ WAS ER HEELEMAAL NIET OPGESTELD DE ZEEHEKS TE ONMOETEN IN GEZELSCHAP VAN HAAR ZWAARDVISSCHEN.

SPELLETJES VOOR BUITEN

De vacantie is op komst

Aardige spelletjes komen ons dan goed te pas

WE zijn natuurlijk allen van plan in onze zomervacantie zoo veel mogelijk plezier te beleven, want op die wijze verzamelen we de noodige moed en kracht en werklust voor het nieuwe schooljaar, dat na de vacantie begint.

Sjors heeft gedacht, dat hij je wel eens een paar nieuwe spelletjes zou kunnen leeren, waarmee je je dan buiten kunt vermaken. Mocht het soms eens regenen, welnu, dan speel je ze binnenshuis.

Schip op zee

De spelers verdeelen zich in twee gelijke partijen, waarvan de eene partij schepen en de andere partij passagiers voorstelt.

De schepen gaan in een rij op handen en knieën liggen, terwijl de passagiers zich op hun rug zetten.

Verderop duidt een rij steenen de haven aan, die de schepen binnenvaren moeten. Alle schepen moeten onder het varen zoo veel mogelijk slingeren, ten einde te trachten hun passagiers overboord te werpen.

Wanneer alle schepen de haven binnengeloopen zijn, gaan we na hoeveel vaartuigen zonder passagiers zijn aangekomen. Is het aantal schepen zonder passagiers grooter dan dat met passagiers, dan heeft de schepenpartij gewonnen; is dat niet het geval, dan zijn de passagiers de winnaars.

Getallen hengelen

Hiervoor moeten we eerst van dun karton 20 schijven knippen, waarvan de kleinste een middellijn van 3 cm heeft, terwijl de andere telkens 1 cm grooter zijn.

Die schijven voorzien we elk van een getal — de kleinste schijf met het getal 1, de daarop volgende met het getal 2, enz., zoodat de grootste schijf het getal 20 krijgt.

Verder maken we van dun karton een soort trechter, waarvan de open onderkant zoo groot is, dat hij de grootste schijf juist bedekken kan. Die trechter wordt door middel van een touwtje aan 'n flinken stok gebonden.

Nu moeten de spelers om beurten telkens in den tijd van drie minuten zooveel mogelijk schijven met den trechter zien te bedekken. Van elken speler worden de bereikte aantallen punten opgeteld en hij die het grootste aantal behaald heeft, is natuurlijk de winnaar.

Het gedeeltelijk bedekken van een schijf is — zooals je begrijpt — ongeldig.

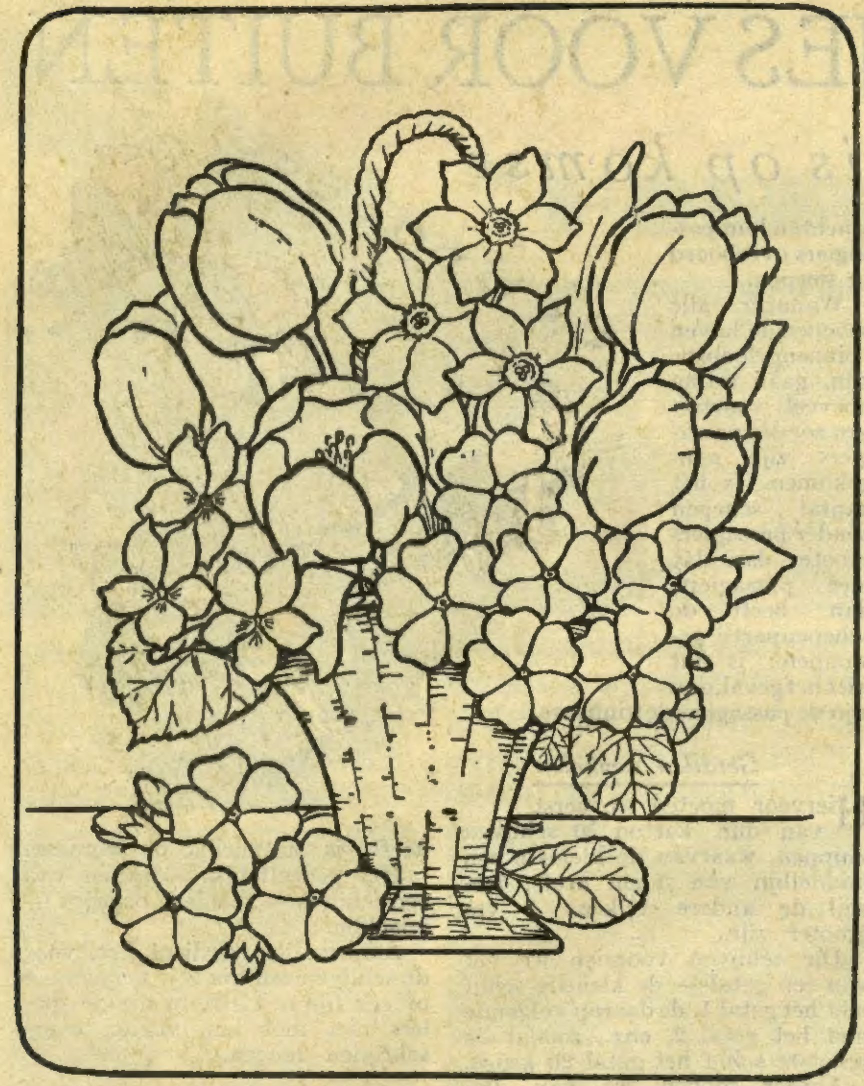
Aanbeveling verdient het, voor de schijven een touwtje te spannen of een lijn te trekken, die de spelers niet met hun voeten overschrijden mogen.

DE langste heggen ter wereld vind je in Australië, heelemaal aan het andere eind van de wereld. Vele dezer heggen zijn honderden kilometers lang, en een loopt er zelfs van de Zuid— tot de Noordwestkust van het vijfde werelddeel en meet bijna 2000 kilometer.

Deze heggen zijn echter niet aangelegd om stoute jongens te beletten over weiden of akkers te loopen, doch om de konijnen te weren, waarvan het in Australië letterlijk krioelt. De punten der heggen zijn zoo diep in den grond geslagen, dat de konijnen er slechts heel moeilijk onderdoor kunnen graven. Maar ze doen het toch dikwijls.

Vroeger leefden er in Australië heelemaal geen konijnen. Een Engelschman nam er echter in de 19-de eeuw een paar mee, om ze in zijn tuin te houden, en sindsdien hebben ze zich tot honderden millioenen stuks vermenigvuldigd.

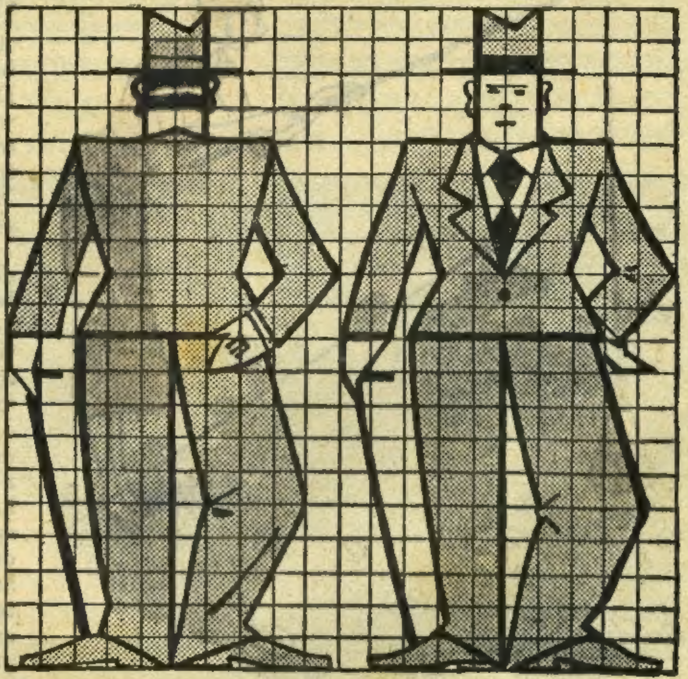
GEMAKKELIJK TEEKENEN

MOCHT je soms niet tot de bevoorrechten behooren, die zoo maar met een paar haaltjes van hun potlood een aardige teekening op het papier gooien, dan kun je toch nog steeds zonder al te veel moeite grappige schetsjes maken, mits je gebruik maakt van ruitjespapier.

Neem maar eens een stuk ruitjespapier en tel daar 20 ruitjes voor de hoogte en 10 voor de breedte op af. Teeken daar eens dien heer van bijgaand plaatje op na. Het grappige is, dat de rugzijde denzelfden omtrek heeft als het vooraanzicht.

Wanneer je je nu aan dezelfde proporties — dat zijn de onderlinge verhoudingen in grootte van b.v. het hoofd, den romp, de beenen, enz. — houdt, moet je eens trachten denzelfden meneer van opzij gezien te teekenen. Je zult zien, dat het gemakkelijker is dan je denkt, mits je maar voor hoofd, romp, armen en beenen telkens hetzelfde aantal ruitjes aftelt, als het bijgaande voorbeeld aangeeft.

Probeer later ook nog den heer van opzij te teekenen, wanneer hij wandelt, rent en springt. Natuurlijk heb je dan in de breedte meer dan 10 ruitjes noodig. Je zult zien, dat er, bij eenige oefening, een oogenblik komt, waarop je in staat bent alle mogelijke andere menschen — en ook dieren — met behulp van ruitjespapier te schetsen.

EEN NIEUWE KLEURPLAAT

SJORS weet, dat het meerendeel van zijn lezeressen en lezers dol is op het inkleuren van plaatjes of, om het eens wat gewichtiger te zeggen, op het maken van een aardig schilderstukje.

Vandaar dat hij weer eens een dergelijk werkje opgeeft.

Dezen keer is het een bloemenmand met verschillende soorten bloemen gevuld.

Je doet er goed aan, de plaat eerst eens even goed te bekijken, om te zien of je alle bloemensoorten herkent. En wanneer je dit gedaan hebt, bepaal je de verschillende kleuren, die niet alleen de bloemen, maar ook de blaadjes, de mand en het tafelblad noodig hebben.

Dan haal je kleurpotlooden voor den dag, of — als je van moeder al met waterverf schilderen moogt — je verfdoosje, en begin je de plaat in kleur te zetten.

Het is een secuur werkje, maar als je het goed doet, komt er ook een fraaie kleurplaat te voorschijn, die je uitknippen kunt, om haar in je kamertje aan den wand te hangen.

Is het nog noodig, dat ik je waarschuw vooral niet aan de kleurpotlooden of aan je penseel te likken? Ik geloof het niet, want je weet nu wel, dat het heel gevaarlijk is.

En nu, schilderessen en schilders, aan het werk! Er moet weer eens een kunstwerk ontstaan.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN GETEEKENDE VRAAG

HET zal je misschien nog nooit overkomen zijn, dat je een geteekende vraag gesteld werd.

Nu, dan gebeurt dit thans!

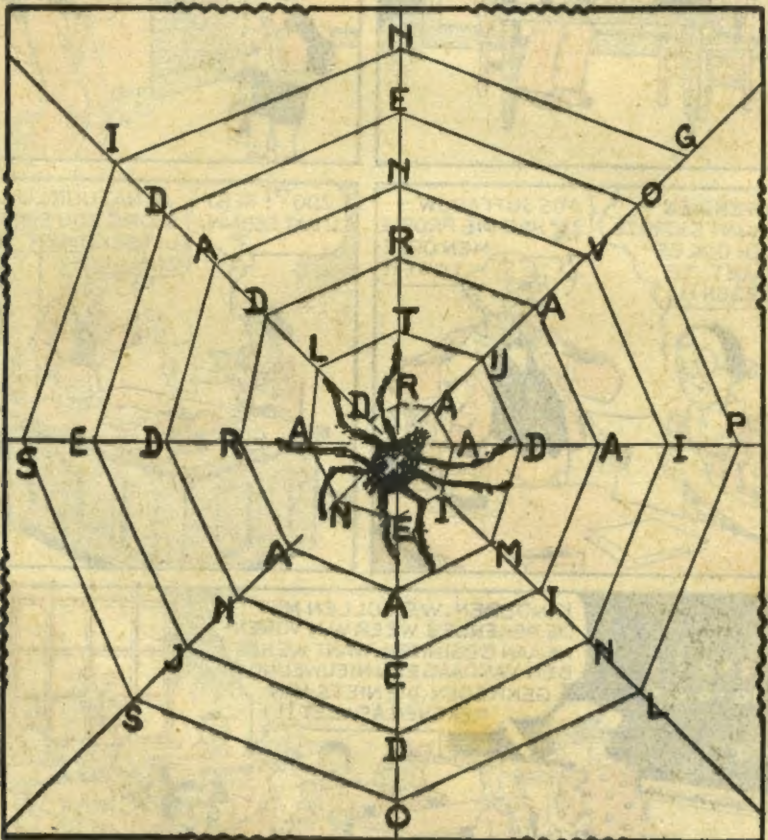
Want de teekeningetjes, letters en cijfers, die je in dit geteekende raadsel — rebus noemt men dat — ziet staan, houden een vraag in.

Alle woorden van dien vragenden zin zijn onderling door een sterretje afgescheiden. Dat wil dus zeggen, dat alles wat tusschen twee sterretjes in staat te zamen een woord vormt.

Zie eens, of je dit raadsel oplossen kunt.

DE SPELLENDE SPIN

DE kruisspin, die je hier in haar kunstig geweven web ziet zitten, kan — evenmin als andere spinnen — lezen, doch je kunt haar wel een zin laten spellen.

Hoe je dat gedaan krijgt verklap ik niet, want dit is een raadsel, en dus moet je de oplossing maar zelf zien te vinden.

Welke is de zin, dien de spin spellen kan?

VERBORGEN STEDEN

IN onderstaanden zin is de naam van een Europeesche stad verborgen. Die naam wordt gevormd door een aantal letters uit twee of meer opeenvolgende woorden.

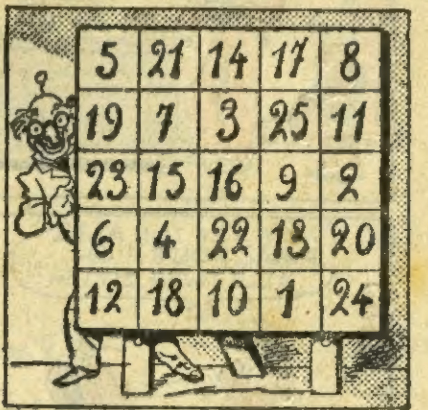
Tracht eens dien plaatsnaam te vinden:

Houdt u van ham, burgemeester?

OPLOSSINGEN

HET GETALLEN-VIERKANT

Zoo zag meester Brillert's vierkant eruit, toen alle getallen ingevuld waren. Je ziet, van boven naar beneden en van links naar rechts is de som van vijf getallen steeds 65.

5	21	14	17	8
19	7	3	25	11
23	15	16	9	2
6	4	22	13	20
12	18	10	1	24

HET GETAL, DAT NIET COMPLEET IS

Ziehier het getal dat met behulp van de horizontale lijntjes gevormd moest worden:

DRIEENZEVENTIG

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
EN GESTRAFTE OVERMOED.
ZOO SJORS - WAAROM BEN JIJ AL ZOO VROEG OP??
IK HEB GISTERAVOND MIJN HUISWERK NIET KLAAR KUNNEN KRIJGEN! HET WAS ZOO MOEILIJK!
MOET U HOOREN --- ALS EEN TREIN 50 KILOMETER PER UUR LOOPT EN EEN ANDERE LOOPT 60 DOCH VERTREKT EEN UUR LATER HOEVEEL UUR HEEFT- OH!O, IK WORD ER NOG MAL VAN!
HUM!! MISSCHIEN KAN IK JE WEL EVEN HELPEN !!
ZIEZOO, - IK HEB DE OPLOSSING VAN HET PROBLEEM ALGEVONDEN !!
DAT IS GEWELDIG, PAPS !! U BENT REUZE SCHRANDER!
..... EN ZOO VLUG !!!
POE!! DAT IS NOG NIETS !! OP SCHOOL WAS IK ALTIJD DE EERSTE IN REKENEN !!!
IK MAAKTE ZELFS DE SOMMEN VOOR HET GROOTSTE DEEL VAN MIJN KLAS EN VAAK MOEST IK ZELFS DEN MEESTER NOG VERBETEREN !!
DANK U VOOR UW HULP, PAPS! MAAR IK MOET NU NAAR SCHOOL !!
WACHT - IK ZAL EVEN MET JE MEEGAAN WANT IK WIL NOG EEN WOORD JE MET JE ONDERWIJZERES SPREKEN!
DAG JUFFROUW BLOKKER !! IK BEN DE VADER VAN SJORS EN WOU U EVEN ZEGGEN DAT DERGELIJKE SOMMEN VEEL TE MOEILIJK ZIJN VOOR EEN KIND !!
ABSOLUUT NIET MENEER - ZE BEHOOREN TOT HET GEWONE PROGRAM VAN DEZE KLAS !!
BOVENDIEN - SCHIJNT SJORS ZE TOCH OOK GEMAAKT TE HEBBEN !!
MIS JUFFROUW - IK HEB DIE PROBLEMEN OPGELOST !!
ZOO?! HEBT U DAT GEDAAN?
JA NATUURLIJK !! SJORS ZOU ER NOOIT UITGEKOMEN ZIJN...
MOOI !! ZE ZIJN ALLEMAAL FOUT !! GA ALLE TWEE ZITTEN !!
2 x 2 = 4
10 - 6 = 4
KINDEREN, WE ZULLEN MET DE REKENLES WEER VAN VOREN AF AAN BEGINNEN, WANT WE HEBBEN VANDAAG EEN NIEUWELING GEKREGEN, DIE NIETS VAN REKENEN AFWEET !!
BRANNER